

that presented as the integral complex of other speech events in mass-media. The simple speech event is the result of verbalization of conceptual components of real-life event in the political discourse of mass media of Ukraine.

Key words: *event, simple speech event, compound speech event, political discourse of mass media.*

Оксана Черняк
(Луцьк)

УДК 811.111'373'42:161.225.23

КОРЕКЦІЯ ПОВЕДІНКИ АДРЕСАТА ТА СПОНУКАННЯ ДО ДІЇ ЯК РЕГУЛЯТИВНІ СТРАТЕГІЇ ОСУДУ В АНГЛОМОВНОМУ ХУДОЖНЬОМУ ДИСКУРСІ

З'ясовано суть регулятивного впливу мовця на адресата при вираженні осуду, проаналізувано регулятивні стратегії мовленнєвого акту осуду в англomовному художньому дискурсі. З'ясовано, що осуд можна трактувати як засіб, за допомогою якого суспільство регулює поведінку індивіда, спираючись на ціннісні орієнтири останнього. У межах регулятивної макростратегії осуду виокремлено такі стратегії: корекція поведінки адресата; спонукання до дії; контроль над ситуацією спілкування; зміна емоційного стану адресата. Досліджено стратегії корекції поведінки адресата та спонукання до дії. Проаналізовано тактики досягнення цих стратегій. З'ясовано, що для реалізації комунікативної стратегії корекції поведінки адресата клас директивних мовленнєвих актів є домінуючим. Виявлено, що найчіткіше спонукальна інтенція мовця виявляється в наказових та розповідних реченнях із модальними дієсловами.

Ключові слова: *регулятивна макростратегія, мовленнєвий акт осуду, тактики досягнення стратегій, директиви, комісиви, модифікуюча інтенція, спонукальна інтенція.*

Постановка проблеми. Вивчення оцінних значень привертає особливу увагу науковців на сучасному етапі розвитку лінгвістичної науки, коли проблема співвідношення і взаємодії семантики та прагматики стала однією з центральних. Оцінні висловлення відіграють значну роль і в соціально-культурному житті суспільства, де використання тих чи інших форм детермінується соціальними та психологічними параметрами комунікантів, ситуацією спілкування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасній комунікативній лінгвістиці увагу вітчизняних і зарубіжних дослідників привертають висловлення і позитивної, і негативної оцінки. Осуд, поряд із такими висловленнями, як докір, догана, образа, похвала, комплімент тощо, належать до оцінних висловлень, які регулюють міжособистісні стосунки комунікантів. Деякі аспекти висловлень негативної оцінки висвітлено в роботах таких вітчизняних лінгвістів: Т. А. Крисанової (дослідження висловлювань із негативною оцінкою адресата), І. М. Осовської, Н. А. Одарчук (структурно-семантичні та комунікативно-прагматичні аспекти висловлювань відмови), С. В. Дорди (комунікативно-прагматичні особливості висловлювань, що передають каяття), І. М. Рудик (комунікативно-прагматичні типи висловлювань зі значенням незгоди), Г. М. Кузенко (структурно-семантичні та комунікативно-прагматичні особливості висловлювань ревності) тощо. Однак вивчення регулятивних стратегій висловлень осуду не було предметом окремого дослідження.

Мета статті – розглянути і проаналізувати регулятивні стратегії мовленнєвого акту осуду в англomовному художньому дискурсі. Досягнення мети передбачає розв'язання наступних завдань: розкрити суть регулятивного впливу мовця на адресата при вираженні осуду; виокремити регулятивні стратегії осуду; проаналізувати тактики досягнення цих стратегій.

Виклад основного матеріалу дослідження. З точки зору мовленнєвого статусу, висловлення осуду, які є предметом нашого дослідження, є окремим прагматичним типом висловлення. Г. І. Приходько зазначає, що останнім часом в завдання прагматики все частіше стали включати дослідження загальних принципів інтерпретації мовленнєвих актів, які розглядаються як підклас комунікативних (не обов'язково вербальних) актів, а зокрема проблеми інтерпретації наміру мовця, який виявляється за буквальним значенням мовних виразів [3, с. 60].

Осуд – це мовленнєвий акт, в якому вербалізується інтенція мовця висловити адресату негативну оцінку за ту чи іншу дію (або її відсутність).

Інтенція модифікувати поведінку співрозмовника є однією з найбільш поширених прагматичних цілей у будь-якій комунікативній культурі. Як зазначає О. Н. Морозова, регулятивність реалізується у процесі інтеракції шляхом певного впливу партнерів один на одного за допомогою відібраних мовцем мовних засобів (регулятивів) [2, с. 119]. Використовуючи регулятивні стратегії осуду, мовець виходить із того, що адресат не стане сумніватися у справедливості, правомірності негативної оцінки, що адресат володіє достатньою комунікативною компетенцією, щоб розпізнати у прагматичному акті осуду намір мовця вплинути на поведінку комунікативного партнера.

Осуд можна трактувати як засіб, за допомогою якого суспільство регулює поведінку індивіда, спираючись на ціннісні орієнтири останнього. За будь-якої оцінки, кількісної чи якісної, загальної чи конкретної, у «картині світу» учасників комунікації існує оцінний стереотип – уявлення про об'єкт оцінки, який має стандартний набір ознак. Осуд як оцінне судження сприяє модифікації поведінки адресата, визначаючи його поведінку як небажану, таку, що осуджується суспільством.

Причиною осуду слугує негативний учинок адресата, що сприймається мовцем як порушення стандарту поведінки, як аморальна дія, яку мовець не схвалює. Аналіз ілюстративного матеріалу показує, що здебільшого осуд є реакцією на порушення адресатом правил соціального та мовленнєвого етикету, конвенцій і норм, що регламентують поведінку комунікантів, а також невідповідність дій адресата очікуванням мовця. Тому, як свідчить наш фактичний матеріал, у межах регулятивної макростратегії осуду можуть бути виокремлені такі стратегії: корекція поведінки адресата; спонукання до дії; контроль над ситуацією спілкування; зміна емоційного стану адресата.

Стратегія корекції поведінки адресата. У випадку, коли дії адресата викликають незадоволення або спричиняють незручність суб'єктові, мета останнього полягає у прагненні припинити або виправити їх. Ступінь експлікації модифікуючої інтенції в таких випадках може варіювати від прямих заборон (Don't + Infinitive, Stop + Gerund) до натяків, які непрямим чином вказують на небажаність поведінки адресата. Тому стратегія корекції поведінки адресата може бути досягнута такими тактиками: тактика наказу; тактика погрози; тактика непрямого осуду; тактика натяку.

Проаналізуємо докладніше ці тактики.

- **Тактика наказу.** Для реалізації комунікативної стратегії корекції поведінки адресата клас директивних мовленнєвих актів є домінантним. Специфіка директивів полягає в тому, що вони зобов'язують співрозмовника брати до уваги бажання чи потреби мовця [1, с. 202]. Директивність є найбільш вербально економним, неамбігуентним і тому найбільш поширеним способом модифікації поведінки адресата [4, с. 23]. Проаналізуємо приклади:

(1) *"Stop wittering on," he chided with gentle mockery (S. Wood. Threads of Destiny, p. 107);*

(2) *"Now don't be such a baby," she chided, as tears started (C. Barker. The Inhuman Condition, p. 32).*

У наведених прикладах мовець прямо наказує адресатові перестати мудрувати (приклад 1), не бути дитиною (приклад 2), тим самим зазначаючи, що він осуджує ці дії і не бажає, щоб вони тривали.

- **Тактика погрози.** Використовуючи погрозу як один із видів комісивів, мовець зобов'язує адресата виконати певні дії в майбутньому або дотримуватися певної лінії поведінки. При цьому завдається шкода «обличчю» адресата. Наприклад:

(3) *"I shall send a letter by the next ship, marked 'To be opened in the event of my death or upon my express instructions only'. In it I shall detail the information needed for an enquiry to be instituted which will doubtless result in your recall. In return for your silence I will see that the letter is not opened, ever" (N. F. Brown. Cruel Coast, p. 101).*

У наведеному фрагменті мовець погрожує адресатові відправити лист із компрометуючою його інформацією. Він використовує погрозу, щоб змусити адресата виконати дії, які він вважає правильними.

Проте директивний акт є не єдиним способом вираження модифікуючої інтенції. Емоційний стан мовця, загальні оцінні стереотипи комунікантів як членів соціуму, переміщення комунікативного акценту на інші прагматичні цілі (наприклад, вираження емоційно-оцінного ставлення до поведінки адресата) обумовлює використання інших, недирективних способів управління поведінкою партнера. Одним із них є прагматичний акт осуду, основу якого складає вираження емоційного оцінного ставлення до дійсності. У ситуації модифікації (а точніше, у випадку корекції) поведінки адресата вираження негативних емоцій опиняється в комунікативному фокусі, а спонування до дії стає логічним наслідком. Тому для реалізації комунікативної стратегії корекції поведінки адресата не менш важливим є осуд з імпліцитно вираженою модифікуючою інтенцією. Як свідчить наш ілюстративний матеріал, для цього використовуються ще й інші тактики.

- **Тактика непрямого осуду.** Тактика непрямого осуду реалізується за допомогою мовленнєвих актів-квеситивів. В окремих випадках така форма осуду дає змогу мовцеві зберегти своє «обличчя» і зменшити шкоду «обличчю» комунікативного партнера. Наприклад:

(4) *“Look at you – a dress that reveals every curve... My God! Do you have to flirt with every man you meet, and in Dubai?”* (J. Baird. *Raul’s Revenge*, p. 14).

У цьому фрагменті питальне речення пом’якшує осуд, він не звучить уже так категорично. Проте часто питальна форма використовується як конвенційний засіб вираження обурення, тим самим збільшуючи загрозу «обличчю». Наприклад:

(5) *“You arrogant devil!” she seethed. “Why won’t you tell me what grudge you’ve got against Vigady?”* (S. Wood. *Threads of Destiny*, p. 153).

Речення в питальній формі використовується не для пом’якшення осуду, а як вираження гніву, тому лише збільшують загрозу «обличчю» адресата.

- **Тактика натяку.** Для керування поведінкою адресата мовець може використовувати натяк, який відображає його негативне ставлення до дій адресата. Наприклад:

(6) *“Mary Averill, by all the powers. But – what are you doing in this place, in this company?” “In good company, I would have you know,” she replied, “in the company of men who respect me. Men who will fight for me, if needs be. Not the men who will run away at the first sign of danger.” The scorn in her voice was obvious...* (N. F. Brown. *Cruel Coast*, p. 39).

Мері не безпосередньо осуджує свого коханого за те, що він її зрадив, а використовує осуд з імпліцитно вираженою модифікуючою інтенцією. Вона говорить, що чоловіки, які її зараз оточують, не зрадять її (*Not the men who will run away at the first sign of danger*). І цим самим вона натякає, що осуджує адресата саме за це.

Така форма вираження осуду може слугувати інтересам «обличчя» адресата у випадку, якщо мовець не впевнений у своєму «праві на осуд», – наприклад, якщо дії співрозмовника оправдані, хоча і дратують адресанта. Проаналізуємо приклад:

(7) *“No respectable person would dwell in such a place even for a night,” she snapped, and Elizabeth watched in mingled distress and admiration as the redoubtable woman turned around and directed her attack on their unwilling host* (J. Mc Naught. *Almost Heaven*, p. 165).

Жінка осуджує чоловіка, що він проживає в такому непривабливому місці, хоч не має на це права. Її дратує лише те, що їй також доведеться переночувати в цьому будинку.

Стратегія спонування до дії. Оскільки оцінне висловлення має найнижчий рівень експлікації спонування порівняно з власне спонукальними і перформативно спонукальними реченнями, осуд рідко використовується безпосередньо для спонування до дії. Адресат може відчувати значні труднощі при інтерпретації і виявленні комунікативного наміру. Як показує наш фактичний матеріал, осуд найчастіше слідує за прямим спонуванням, підсилюючи модифікуючу інтенцію і виражаючи негативні емоції мовця. Наприклад:

(8) *“Go ahead, blame it all on her,” Eve said without sympathy. “You’re a terrible spoilsport, David Keating”* (K. van der Zee. *The Imperfect Bride*, p. 133).

Стратегія спонування до дії може бути досягнута такими тактиками: тактика наказу; тактика поради. Проаналізуємо докладніше ці тактики.

- **Тактика наказу.** Найчіткіше спонукальна інтенція виявляється в наказових та розповідних реченнях із модальним дієсловом **should** та синонімічними виразами (**to be supposed**

to, to be expected to) або структурою **you are the one who...**, контекст використання яких свідчить про роздратування, образу й інші негативні емоційні стани мовця, що дає підставу інтерпретувати висловлення як осуд. Наприклад:

(9) *"If you want to put your late husband's work on show – find some other venue. **Don't try to sneak it in here under my nose. I suggest you take it back with you when you leave**"* (D. Hamilton. *Dark Charade*, p. 120);

(10) *"There's no such thing as a computer error," Charlotte retorted crisply. "Computers can't make mistakes. It's people who use them who do that." Then, feeling her tone have been too caustic, she added, "**I realize it's not your fault, Liz, but you're the one who has to sort it out. What are you planning to do?**"* (A. Weale. *Footprints in the Sand*, p. 24).

Отож у наведених прикладах мовець, висловлюючи осуд, спонукає адресата виконати дії: забрати назад картину свого покійного чоловіка, яка не підходить для виставки (приклад 9), вирішити проблему, яка сталася через комп'ютерну помилку (приклад 10), використовуючи прямі мовленнєві акти.

Мовець також може прямо говорити про своє бажання/небажання, використовуючи дієслова **wish, want**:

(11) *"There you are!" She frowns slightly. "Kindly do not disappear to your room whilst on duty. **I don't want to have to be calling you like that**"* (S. Kinsella. *The Undomestic Goddess*, p. 94).

Таке мовне оформлення осуду загрожує негативному аспекту "обличчя" адресата, обмежуючи його свободу. Використання дієслів **wish/want** засвідчує пріоритетність позиції мовця. Поєднуючись із наказовим реченням (приклад 11), спонукальна інтенція проявляється ще сильніше. Для збереження «обличчя» адресата стратегія спонукування до дії нерідко може бути досягнута за допомогою імпліцитного вираження осуду.

• **Тактика поради.** Використовуючи тактику поради, мовець намагається спонукати адресата до дії, виражаючи осуд у м'якшій формі. Наприклад:

(12) *"**Don't you think it's time you came out from behind Claudia's skirts and took just one step out into the unknown?**"* (D. Hamilton. *Dark Charade*, p. 36).

Наведений приклад показує, що мовець уникає вживання наказових речень, прямого спонукування до дії. Натомість він використовує питально-заперечну форму (*Don't you think*), яка пом'якшує наказ і вживається в цій ситуації для вираження поради. Характерною формою для вираження поради в англійській мові є структура **you'd better**. Наприклад:

(13) *"There's a tradition of bridesmaids being available for a little romancing at weddings, but that doesn't apply to me. **If you're after evening's amusement, you'd be better off chasing moonbeams**"* (S. Wood *Threads of Destiny*, p. 19).

Із наведеного прикладу ми бачимо, що мовець (С'юзен) осуджує адресата за те, що він ставиться до неї як до дружок нареченої, з якими можна легко фліртувати. Вона намагається спонукати його припинити ці дії, використовуючи пораду в жартівливій формі.

Як свідчить ілюстративний матеріал, тактика поради нерідко реалізується за допомогою риторичних запитань. Риторичні запитання відіграють значну роль у мовленнєвому спілкуванні, оскільки, вони є емоційно-зabarвленою реакцією мовця на висловлення чи дію співрозмовника і є, по суті, не запитаннями, а емоційно-експресивними повідомленнями. Наприклад:

(14) *Elliot eyed suspiciously. "I suspect that you knew I was here. **Couldn't you just have said hello instead of attacking me?**"* (C. Coutler. *Aftershocks*, p. 20).

У наведеному прикладі запитання є риторичним, оскільки не вимагає відповіді, а звучить як порада – слід було краще просто привітатися, а не обхлюпувати водою співрозмовника.

Висновки дослідження та перспективи подальших наукових розвідок. Отже, реалізація регулятивної функції осуду характерна для організації взаємодії адресанта і адресата з позицій раціональності: такий осуд передбачає усвідомлений контроль над поведінкою співрозмовника чи ситуацією спілкування, причому комунікативний намір мовця є відкритим для адресата. Осуд можна трактувати як засіб, за допомогою якого суспільство регулює поведінку індивіда, спираючись на ціннісні орієнтири останнього. В межах регулятивної макростратегії осуду особлива роль належить стратегії корекції поведінки адресата та стратегії спонукування до дії. За даними проведеного дослідження частотність їх використання становить

28,1% від загальної кількості стратегій вираження осуду в англomовному художньому дискурсі. Слід зазначити, що регулятивна макростратегія осуду містить також стратегію зміни емоційного стану адресата, частотність використання якої становить 23,4%. Детальне дослідження цієї стратегії становить перспективу нашого дослідження.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ключев Е. В. Речевая коммуникация : Учеб. пособ. для ун-тов и вузов / Е. В. Ключев. – М. : ПРИОР, 1998. – 224 с.
2. Морозова О. Н. Дискурс согласия в диалогическом пространстве: Монография / О. Н. Морозова. – М. : Изд-во ин-та языкознания РАН; ТвГУ; ТГСХА, 2005. – 220 с.
3. Приходько А. И. Семантика и прагматика оценки в современном английском языке / А. И. Приходько. – Запорожье : Изд-во Запорож. гос. ун-та, 2004. – 321 с.
4. Шилихина К. М. Вербальные способы модификации поведения и эмоционально-психических состояний собеседника в российской и американской культурах : дисс. канд. филол. наук / Шилихина К. М. – Воронеж, 1999. – 182 с.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. Baird J. Raul's Revenge. – N.Y. : Harlequin Books, 1997. – 189 p.
2. Barker C. The Inhuman Condition, 1986. – 74 p. – (CD "English Literature")
3. Brown N. F. Cruel Coast. – Sussex England: The Book Guild Ltd, 1987. – 135 p.
4. Coutler C. Aftershocks. – N.Y. : Silhouette Books, 1992. – 252 p.
5. Hamilton D. Dark Charade. – N.Y. : Harlequin Books, 1987. – 189 p.
6. Kinsella S. The Undomestic Goddess. – L. : Black Swan, 2006. – 416 p.
7. Mc Nauhgt J. Almost Heaven. – N.Y. : Pocket Books, 1990. – 517 p.
8. Weale A. Footprints in the Sand. – N.Y. : Harlequin Books, 1993. – 186 p.
9. Wood S. Threads of Destiny. – N.Y. : Harlequin Books, 1996. – 188 p.
10. van der Zee K. The Imperfect Bride. – N.Y. : Harlequin Books, 1992. – 187 p.

Черняк О. Коррекция поведения адресата и побуждение к действию как регулятивные стратегии осуждения в англоязычном художественном дискурсе.

В статье рассматривается суть регулятивного влияния говорящего на адресата во время выражения осуждения, проанализированы регулятивные стратегии речевого акта осуждения в англоязычном художественном дискурсе. Выяснено, что осуждение можно трактовать как средство, с помощью которого общество регулирует поведение индивида, опираясь на его ценностные ориентиры. В рамках регулятивной макростратегии осуждения выделяются следующие стратегии: коррекция поведения адресата, побуждение к действию, контроль над ситуацией общения; изменение эмоционального состояния адресата. Детально изучены стратегии коррекции поведения адресата и побуждения к действию. Проанализированы тактики реализации этих стратегий. Характерно, что для реализации коммуникативной стратегии коррекции поведения адресата используется класс директивных коммуникативных актов как доминантный. Проанализировано, что наиболее четко побудительная интенция говорящего передается повелительными и повествовательными предложениями с модальными глаголами.

Ключевые слова: *регулятивная макростратегия, речевой акт осуждения, тактики достижения стратегий, директивы, комисивы, модифицирующая интенция, побудительная интенция.*

Cherniak O. Correction of the Recipient's Behaviour and Call to the Action as Regulation Strategies of Censure in the English Fiction Discourse.

The article deals with the regulation influence of the speaker on the recipient in the censure expression. Regulation strategies of the censure speech act are analyzed in the English fiction discourse. It has been determined that censure can be considered as the means which helps the society to regulate the person's behaviour. Such strategies as correction of the recipient's behaviour, call to the action, control at the communication situation, change of the emotional state of the recipient have been singled out within the regulation macrostrategy. The strategies of correction of the recipient's behaviour and call to the action have been investigated in detail. The tactics of these strategies achievement have been analyzed. It has been determined that the group of directive speech acts is dominant to implement the communicative strategy of the correction of the recipient's behaviour. It has been found out that motivating intention of the speaker is revealed most distinctly in the orders and narrative sentences with modal verbs.

Key words: *regulation macrostrategy, censure speech act, tactics of these strategies achievement, directive speech acts, commissives, modifying intention, motivating intention.*

Мирослава Човганюк
(Вінниця)

УДК 811.111'42:79

ТОК-ШОУ ЯК СУЧАСНА ДИСКУРСИВНА ПРАКТИКА

Окреслено основні наукові підходи до осмислення жанру ток-шоу як комунікативно-дискурсивної практики, встановлено його дискурсивні ознаки та складові, детерміновано структуру та основні конституенти ток-шоу, а також узагальнено існуючі в сучасній лінгвістиці типології теледискурсу. Розглянуто характеристику даного поняття як медійного жанру та складової політичного феномену, що має вплив на аудиторію, розставлено акценти на стратегіях ток-шоу та зазначено його основні складники й критерії відбору гостя для участі у ньому. Проілюстровано спрямованість дій ведучого щодо організації топікальної структури телевізійного шоу та висвітлено критерії, що дають змогу виокремити різні жанрові поняття ток-шоу. Доведено, що поняття ток-шоу на даному етапі його теоретичного та практичного дослідження не є сповна окресленим, що створює перспективи його подальшого наукового осмислення.

Ключові слова: ток-шоу, семі-інституціональний дискурс, типологія.

Постановка проблеми. Починаючи з 1980-х років ХХ століття формується і набуває поширення жанр ток-шоу (від англ. *talk-show*), що у найбільш загальному вигляді може бути визначений як розмовний жанр і сучасний аналог теледискусії. Саме поняття «ток-шоу» ініціює дискусію, що стосується визначення меж між діалогічною спрямованістю розмовного жанру «ток» та монологічним характером «шоу», окреслення межі між публічним та приватним, суспільним та особистим досвідом, міжособистісним та колективним аспектами масової комунікації, кореляцією інформаційного та розважального змісту.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Ряд науковців (Карбо (1993); Менсон (1993); Ебт та Зеєшольц (1994); Лівінстоун, Лант (1994), Краузе та Герінг (1995), Шеттак (1997, 1999), Мездон (1999), Міттелл (2003)) займаються студіюванням ток-шоу як медіа жанру та складової політичного феномену, що впливає на аудиторію. Дослідники Пріст (1995), Шеттак (1997), Уайт (1992, 2002), Пек (1996) розставляють акценти на комплементарних стратегіях ток-шоу – його сповідальному та терапевтичному фреймінгах, а також питаннях расизму як одного із його важливих аспектів. Вчений Кейес досліджує етнографічну складову театралізованої ролі аудиторії в студії канадського ток-шоу «Шерлі» («Shirley»), а психологи Небі та Хендрікс (2003) акцентують увагу на рецепції ток-шоу слухачами.

Спеціалісти дискурсного та конверсаційного напрямків у вивченні жанрової модифікації ток-шоу (Мінінні (1990); Мінінні та Енніз (1999); Монтгомері (1991); Келсемглія (1995); Хатчбі (1996, 1997); Торнборроу (1997, 2001); Ілі (1998, 1999, 2001); Грегорі-Сайнз (2000а, 2000б); Саймен-Вайндерберген (2000); Майерс (2001); Хонда (2002); Реме-Мартінес (2003) та ін. описують зазначену дискурсивну практику в аспекті оптимізації взаємодії учасників ток-шоу, реконструкції їх історій та рольових ідентичностей, особливостей індивідуального дейксису, невербальної комунікації, аргументативних функцій питально-відповідальних секвенцій, дискурсивної поведінки чоловіка та жінки тощо.

Отже, актуальність нашої статті визначається посиленням інтересом лінгвістів до жанру ток-шоу як дискурсу та тієї ролі, яку відіграє телебачення у сучасному суспільстві. Зважаючи на це, **метою** даного дослідження є окреслення жанру ток-шоу як комунікативно-дискурсивної практики, що реалізується у виконанні наступних **завдань**: висвітлити основні дискурсивні ознаки ток-шоу, детермінувати його структуру та основні конституенти, а також узагальнити існуючі типології зазначеного жанру у сучасній лінгвістиці.

Виклад основного матеріалу дослідження. Слід зазначити, що російська дослідниця О.Г. Ларіна осмислює дискурс телевізійного ток-шоу в контексті інституціонального дискурсу, що визначається В.Карасиком як різновид спілкування між людьми, які можуть не знати один одного, проте повинні спілкуватися згідно з нормами даного соціуму [1; с. 234]. На думку Ларіної, основними ознаками приналежності ток-шоу до інституціонального дискурсу є учасники, хронотроп, цілі, цінності, стратегії, тематика, жанри (різновиди), прецедентні тексти, дискурсивні формули, сценарність та драматургічність [2, с. 142]. Проте Корнелія Ілі пропонує